

ਤਿਸ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੈ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਿਆ, ਪਰ ੧੬
 ਜਾਂ ਜਿਸੁ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਨੈ ਚੇਤੇ ਕੀਤਾ,
 ਜੇ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਤਿਸੀ ਵਿਖੇ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ; ਅਰ ਉਨਾਂ
 ਨੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਚਾਲਾਕੀਤਾ ਸਾ। ਤਦ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ੧੭
 ਨੈ, ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੈ ਲਾਜਰ ਨੂੰ ਸਮਾਧੋਂ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾ-
 ਇਆ, ਅਰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਠਾ ਲਿਆ, ਤਿਸ ਦੇ ਸੰਗ ਸਨ,
 ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ। ਸੇ ਉਹ ਮੰਡਲੀ ਇਹ ਸੁਣਕੇ, ਜੇ ਉਸ ਨੈ ਇਹ ਨਸਾ- ੧੮
 ਨੀ ਵਿਖਾ ਲੀ ਸੀ, ਇਸੀ ਸਬਬ ਤਿਸ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੂੰ ਨਿੱਕ-
 ਲੀ; ਤਾਂ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੈ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਜੇ ੧੯
 ਤੁਹਾ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਲਿ ਆਉਂਦਾ। ਦੇਖੋ, ਜਗਤ ਤਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ
 ਹੋ ਲਿਆ। —

ਅਰ ਤਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੇ ਪਰਬ ਵਿੱਚ ਪੂਜਨ ਆਏ ਸਨ, ਕਿਤਨੇ ੨੦
 ਯੂਨਾਨੀ ਸੇ। ਸੇ ਓਹ ਫੈਲਬੁਸ ਦੇ ਪਾਸ, ਜੇ ਜਲੀਲੀ ਬੈਤਸੈਦੇ ੨੧
 ਦਾ ਸਾ, ਆਏ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ
 ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਅਸੀਂ ਜਿਸੁ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਚਾਹੰਦੇ ਹਾਂ।
 ਫੈਲਬੁਸ ਨੈ ਆਕੇ ਅੰਦਰਿਯਾਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ; ਅਰ ਫੇਰ ਅੰਦ- ੨੨
 ਰਿਯਾਸ ਅਰ ਫੈਲਬੁਸ ਨੈ ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਅਤੇ ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ੨੩
 ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਪਾਉਣ
 ਦਾ ਸਮਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ੨੪
 ਹਾਂ, ਜੇ ਕੁਛ ਦਾ ਦਾਣਾ ਜੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਡਿਗਕੇ ਨਾ ਮਰੇ, ਤਾਂ
 ਉਹ ਕੱਲਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ; ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਮਰੇ, ਤਾਂ ਬਹੁਤਸਾਰਾ ਫਲ
 ਲਿਆਵੇਗਾ। ਜੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੇ ੨੫
 ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਵਾਵੇਗਾ; ਅਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ
 ਜਾਨ ਦਾ ਵੈਰੀ ਹੈ, ਸੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਲਗ ਬਚਾ
 ਰੱਖੇਗਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ; ਅਰ ੨੬

੧੧ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਮੈਂ ਹੋਵਾਂ, ਮੇਰਾ ਸੇਵਕ ਬੀ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਰ
 ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੇ-
 ੧੨ ਗਾ। ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਜੀ ਘਬਰਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਰ ਮੈਂ ਕੀ
 ਆਖਾਂ? ਹੇ ਪਿਤਾ, ਮੈਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘੜੀ ਤੇ ਬਚਾਉ! ਪਰ ਇਸ
 ੧੮ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਘੜੀ ਲਗ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਹੇ ਪਿਤਾ, ਆਪ-
 ਲੇ ਨਾਉਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ। ਤਦ ਅਕਾਸ ਤੇ ਸਬਦ
 ਆਇਆ, ਜੋ ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਰ ਫੇਰ ਵਡਿਆਈ
 ੨੯ ਕਰਾਂਗਾ। ਤਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਜੋ ਹਾਜਰ ਸੇ, ਸੁਣਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇਹ
 ਬੱਦਲ ਗਰਜਿਆ ਹੈ। ਹੋਰਨਾਂ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਦੂਤ ਨੇ ਇਸ
 ੩੦ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇਹ
 ਸਬਦ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ, ਬਲਕ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ
 ੩੧ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਜਗਤ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਹੁਣ ਇਸ
 ੩੨ ਜਗਤ ਦਾ ਹਾਕਮ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਰ ਮੈਂ, ਜੋ ਪਰਤੀ
 ਤੇ ਉੱਪਰ ਚੱਕਿਆ ਜਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਲੇ ਲਗ ਖਿੱਜਾਂ-
 ੩੩ ਗਾ। ਅਰ ਤਿਸ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਪਤਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਆਪ
 ੩੪ ਕਿਸ ਮੌਤ ਨਾਲ ਮਰਨੇ ਪੁਰ ਸਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਿਸ ਨੂੰ
 ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਸੀਂ ਸਗ ਵਿੱਚ ਸੁਲਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਮਸੀਹ ਸਦਾ
 ਰਹੇਗਾ; ਫੇਰ ਤੂੰ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤ ਦਾ
 ਚੱਕਿਆ ਜਾਲਾ ਜਰੂਰ ਹੈ? ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤ ਕੌਲ ਹੈ?
 ੩੫ ਉਪਰੰਦ ਜਿਸੁ ਨੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਹੁਣ ਥੁਹੜਾ ਚਿਰ ਚਾ-
 ਨਲ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਜਦ ਲਗ ਚਾਨਲ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ
 ਹੈ, ਚੱਲੇ; ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਅਨੇਰਾ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਆ ਪਕੜੇ;
 ਅਤੇ ਜੋ ਅਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਲਦਾ, ਜੋ ਉਹ
 ੩੬ ਕਿੱਥੇ ਤੁਰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਲਗ ਚਾਨਲ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਚਾ-
 ਨਲ ਪੁਰ ਪਤੀਜੇ; ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਚਾਨਲ ਦੇ ਪੁੱਤ ਹੋਵੋ।

ਜਿਸੁ ਨੈ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਆਖੀਆਂ, ਅਰ ਜਾਕੇ ਉਨਾਂ ਤੇ ਲੁਕ ਗਿਆ ॥

ਪਰ ਭਾਵਾਂ ਉਸ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਾਮੁਢੇ ਇਤਨੀਆਂ ਨਸਾਨੀਆਂ
 ਦਿਖਾਲੀਆਂ ਸੀਆਂ; ਤਾਂ ਭੀ ਓਹ ਤਿਸ ਪੁਰ ਨਾ ਪਤੀਜੇ: ਜਿਸ
 ਤੇਂ ਜਸਾਯਾ ਪਿਕੰਬਰ ਦਾ ਬਚਨ, ਜੋ ਉਸ ਨੈ ਕਿਹਾ ਸਾ, ਪੁਰਾ ਹੋ-
 ਵੇ; ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੇ ਸਮਾਚਾਰ ਪੁਰ ਕੋਲ ਪਤੀਜਿਆ ਹੈ? ਅਰ
 ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ਕਿਸ ਪੁਰ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਇਸ ਕਾਰਨ ਓਹ
 ਨਾ ਪਤੀਜ ਸਕੇ, ਕਿ ਜਸਾਯਾ ਨੈ ਫੇਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੈ ਤਿਨਾਂ
 ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਰ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਕਠਨ
 ਕੀਤਾ ਹੈ; ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਵੇਖਣ, ਅਰ ਮਨੋਂ ਸਮਝਣ;
 ਅਰ ਫਿਰ ਆਉਣ, ਅਰ ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਛਾ ਕਰਾਂ। ਜਸਾਯਾ
 ਨੈ ਉਸ ਵੇਲੇ ਏਹ ਬਚਨ ਕੀਤੇ, ਜਾਂ ਤਿਸ ਦਾ ਤੇਜ ਵੇਖਿਆ, ਅਰ
 ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਖੇ ਗੱਲ ਆਖੀ। ਤਿਸ ਪੁਰ ਬੀ ਸਰਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਥੇ-
 ਰੇ ਉਸ ਪੁਰ ਪਤੀਜੇ; ਪਰ ਫਰੀਸੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਜਬਾ-
 ਨੀ ਨਾ ਮੰਨਿਆ, ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਓਹ ਮਸੀਤੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ;
 ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਉਸਤੁਤ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਸਤੁਤ ਤੇ
 ਵਧੀਕ ਚਾਹੰਦੇ ਸੇ। ਅਤੇ ਜਿਸੁ ਨੈ ਪੁਕਾਰਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੋ
 ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਨਹੀਂ, ਬਲਕ ਮੇਰੇ ਭੇਜਣ ਵਾ-
 ਲੇ ਪੁਰ ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ; ਅਰ ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਭੇਜਣ-
 ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਚਾਨਣ ਆਇਆ ਹਾਂ; ਤਾਂ
 ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਅਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ।
 ਅਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੇ, ਅਰ ਨਾ ਪਤੀਜੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤਿਸ
 ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਗਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ
 ਨਹੀਂ, ਬਲਕ ਜਗਤ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੋ ਮੈਂ ਨੂੰ
 ਮਾੜਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਬੂਲਦਾ,

੩੧

੩੮

੩੯

੪੦

੪੧

੪੨

੪੩

੪੪

੪੫

੪੬

੪੭

੪੮

੪੯ ਭਿਸ ਦਾ ਇਕ ਵਿਚਾਰਨਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਚਨ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਸੇਈ
 ੫੦ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਭਿਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪ ਤੇ
 ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਪਿਤਾ ਜਿਸ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਹੈ, ਉਸੀ ਨੈ ਮੈ
 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਬਚਨ ਕਰਾਂ, ਅਰ ਕੀ ਬੋਲਾਂ। ਅਰ
 ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਲ ਹੈ। ਉਪ-
 ਰੰਦ ਜੋ ਕੁਛ ਮੈਂ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪਿਤਾ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਆਖਿ-
 ਆ ਹੈ, ਭਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ ॥—

੧੩
ਕਾਂਡ

ਅਤੇ ਪਸਾ ਦੇ ਪਰਬ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਸੁ ਇਹ ਜਾਣਕੇ, ਜੋ ਇਸ
 ਜਗਤ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ, ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਮੇਰੇ ਜਾਣੇ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ
 ਹੈ,—ਆਪਲਿਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਸੇ, ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ, ਤਿਨਾਂ
 ੨ ਨੂੰ ਅੰਤ ਲਗ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। (ਅਰ ਸਤਾਨ ਨੈ ਸਮ-
 ਉਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੂਦਾ ਇਸਕਰਿਯੂਤੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਇਆ
 ੩ ਸਾ, ਜੋ ਉਹ ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਪਕੜਾ ਦੇਵੇ।)—ਜੇ ਖਾਲੇ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਜਿਸੁ
 ਇਹ ਜਾਣਕੇ, ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੈ ਸਭ ਚੀਜਾਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਪੀਆਂ
 ੪ ਹਨ, ਅਰ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ੫ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਖਾਲੇ ਤੇ ਉੱਠਿਆ, ਅਰ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ
 ਉਤਾਰੇ, ਅਤੇ ਸਾਫਾ ਲੈਕੇ ਆਪਣਾ ਲੱਕ ਬਨਿਆ। ਫੇਰ ਚਿ-
 ਲਮਚੀ ਵਿੱਚ ਜਲ ਪਾਇਆ, ਅਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਧੋਲ, ਅਰ
 ਉਸ ਸਾਫੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਬਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾ, ਪੂੰਝਲ ਲੱਗਾ।
 ੬ ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਸਮਝੂਨ ਪਤਰਸ ਲਗ ਆਇਆ, ਅਰ ਓਨ ਭਿਸ
 ੭ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਧੋਂਦਾ ਹੈਂ? ਜਿਸੁ ਨੈ ਭਿਸ
 ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਸੇ ਤੂੰ ਹੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ,
 ੮ ਪਰ ਇਸ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸਮਝੇਂਗਾ। ਪਤਰਸ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੈਂ ਮੇਰੇ
 ਚਰਨ ਕਦੀ ਨਾ ਧੋਲੇ; ਜਿਸੁ ਨੈ ਭਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੈ
 ੯ ਨੂੰ ਨਾ ਧੋਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝੂਨ

ਪਤਰਸ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਨਿਰੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਹੀ ਨਹੀਂ,
 ਬਲਕ ਹੱਥ ਅਰ ਸਿਰ ਬੀ। ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਜੋ ੧੦
 ਨੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੇ ਬਿਨਾ ਚਰਨ ਪੋਲੇ ਤੇ ਅਰਥੀਆ
 ਨਹੀਂ; ਸਗੋਂ ਸਰਬੱਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ; ਅਰ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ; ਪਰ ਸਭ ੧੧
 ਨਹੀਂ। ਕਿੰਉਕਿ ਉਹ ਭਾ ਆਪਲੇ ਪਕੜਾਉਲਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਾਲਦਾ
 ਸਾ; ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਨੈ ਆਖਿਆ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ੧੨
 ਹੋ। ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਉਹ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਪੋ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਰ
 ਆਪਲੇ ਕੱਪੜੇ ਲੈ ਲਏ, ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੈਠਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿਆ ੧੩
 ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ
 ਮੈਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ; ਅਰ ਠੀਕ ਆਖਦੇ ਹੋ; ੧੪
 ਕਿੰਉਕਿ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਸੇ ਜਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਕੇ, ਤੁਸਾਡੇ ਚਰਨ ੧੫
 ਪੋੜੇ, ਤਾਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਬੀ ਚਾਹਿਯੇ, ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਚਰਨ ਪੋਵੇ;
 ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਜਿਹਾ ਕਿ ੧੬
 ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਬੀ ਤਿਹਾ ਹੀ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਚ
 ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਨੌਕਰ ਆਪਲੇ ਮਾਲਕ ਤੇ ਵਡਾ ਨਹੀਂ; ੧੭
 ਅਰ ਨਾ ਤੇਜਿਆ ਹੋਇਆ ਆਪਲੇ ਤੇਜਲਵਾਲੇ ਤੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ
 ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਜਾਲਕੇ, ਤਿਨਾਂ ਪੁਰ ਚੱਲੋ, ਤਾਂ ਪੰਨ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਸਾਂ ਸਭ ੧੮
 ਨਾਂ ਦੀ ਬਾਬਤ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲਦਾ ਹਾਂ,
 ਕਿ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਚੁਗ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਲਿਖਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹੋਲ ੧੯
 ਲਈ ਹੈ, ਕਿ ਉਸ ਨੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪੁਰ
 ਆਪਲੀ ਲੱਤ ਚੱਕੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਹੋਲ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ
 ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਜਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ
 ਪਡੀਜੋ, ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੋ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ੨੦
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਘੱਲੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਕਬੂਲਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ
 ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਘੱਲਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਬੂਲਦਾ ਹੈ।

੨੧ ਇਹ ਗੱਲ ਆਖਕੇ, ਜਿਸੁ ਮਨ ਵਿਚ ਘਬਰਾਉਲ ਲੱਗਾ, ਅਰ
 ਸਾਖੀ ਦੇਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ
 ੨੨ ਤੁਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਲਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਕੜਾਵੇਗਾ। ਤਦ ਸਿੱਖ, ਇਸ
 ਤਰਮ ਵਿੱਚ ਪੈਕੇ, ਕਿ ਉਸ ਨੈ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਕਹੀ,
 ੨੩ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਵਲ ਦੇਖਲ ਲੱਗੇ। ਅਰ ਤਿਸ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ,
 ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਸੁ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸਾ, ਜਿਸੁ ਦੀ ਛਾਤੀ ਪੁਰ ਫਾਸ-
 ੨੪ ਲਾ ਲਾਏ ਹੋਏ ਸਾ। ਤਦ ਸਮਊਨ ਪਤਰਸ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਲ
 ਵਾਸਤੇ ਸੰਨਤ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਉਸ ਨੈ ਕਿਸ ਦੇ ਵਿਖੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹੀ।
 ੨੫ ਉਪਰੰਦ ਉਸ ਨੈ, ਜਿਸੁ ਦੀ ਛਾਤੀ ਪੁਰ ਫਾਸਲਾ ਲਾਏ ਹੋਏ,
 ੨੬ ਤਿਸ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਉਹ ਕੋਲ ਹੈ? ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਤਰ
 ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬੁਰਕੀ ਤਰ ਕਰਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸੇ ਉਹੋ ਹੈ।
 ਫੇਰ ਉਸ ਨੈ ਬੁਰਕੀ ਤਰ ਕਰਕੇ, ਸਮਊਨ ਦੇ ਪੁੱਛ ਯੁਗੁਦਾ ਇਸ-
 ੨੭ ਕਰਿਯੂਤੋ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਬੁਰਕੀ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸਤਾਨ ਤਿਸ
 ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ। ਤਾਂ ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਕੁਛ ਤੂੰ ਕਰ-
 ੨੮ ਦਾ ਹੈਂ, ਛੇਤੀ ਕਰ। ਅਰ ਕਿਸੇ ਜਲੇ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਖਾਲ ਬੈਠੇ
 ੨੯ ਸੇ, ਨਾ ਜਾਤਾ, ਕਿ ਓਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਕਿਹਾ। ਕਿੰਉ-
 ਕਿ ਕਿਤਨਿਆਂ ਨੈ ਇਸ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਥੈਲੀ ਯੁਗੁਦਾ ਦੇ ਪਾਸ ਸੀ,
 ਅਟਕਲਿਆ, ਕਿ ਜਿਸੁ ਨੈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸਾ, ਕਿ ਜੇ ਚੀਜਾਂ
 ਅਸਾ ਨੂੰ ਪਰਬ ਵਾਸਤੇ ਲੋੜੀ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਸੇ ਮੁੱਲ ਲੈ; ਜਾ ਇਹ
 ੩੦ ਕਿ ਕੰਗਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੁਛ ਦਿਹ। ਉਪਰੰਦ ਉਹ ਬੁਰਕੀ ਲੈਕੇ ਝੁੱਟ ਨਿੱਕ-
 ਲਿਆ; ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾ ਸਾ ॥

੩੧ ਫੇਰ ਜਾਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜਿਸੁ ਨੈ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਹੁਲ ਮਨੁੱਖ
 ਦੇ ਪੁੱਛ ਨੈ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ; ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਸ ਵਿੱਚ
 ੩੨ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ। ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਤਿਸ ਵਿੱਚ ਵਡਿਆਈ ਪਾ-
 ਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬੀ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਵਡਿਆਈ ਦੇ-